

Gemis blijft je hele leven lang

Het Laatste Nieuws

donderdag 11 december 2014, pagina 2

"Je hebt er je hele leven naar ingericht. Het is alles waar je naar verlangt. En dan sterft het. In wat de veiligste plek op aarde zou moeten zijn: je buik." Marleen Vertommen (47) moest de klap niet één, maar twee keer te boven komen. Eerst met Elise, op zeven maanden. Daarna met Gommaar, een week voordat hij kerngezond ter wereld had moeten komen.

Vandaag, achttien jaar later, is Marleen Vertommen moeder van drie kerngezonde pubers. Maar diep vanbinnen is haar gezin aan tafel twee bordjes groter. "Als mensen vragen hoeveel kinderen ik heb, zeg ik: drie. Maar stiekem denk ik: vijf. Want dat zal ik altijd zijn. Moeder van vijf kinderen."

Marleen en haar man: ze zijn zo'n koppel dat er nooit echt over heeft moeten nadenken. Kinderen krijgen, dat was één van die dingen waar ze elkaar zelfs zonder woorden wel in verstonden. "De kinderwens was groot", vertelt Marleen. "Het was iets wat we héél erg graag wilden."

In 1996 kwam de droom uit. Of zo leek het toch. "Ik zat op een roze wolk", zegt Marleen. "Alsof ik de wereld aankon. Zo voelde ik me. Zorgeloos. Een tikje naïef misschien. Maar dolgelukkig." In de zevende maand ging het fout. Elise was kansloos. Nog 24 uur lag het meisje in de couveuse. Toen ze stierf, was dat in Marleens armen.

Het leek meer dan een moeder dragen kon. "Ik had het allerschoonste op aarde gekregen, maar ik had het moeten afgeven." Wáár ze de veerkracht haalde toen ze het drie jaar later opnieuw meemaakte - intussen was er met Anton ook een gezond kindje geboren - weet Marleen vandaag nog altijd niet. "Ik was 39 weken ver. Gommaar zou een week later ter wereld komen. Ik wist meteen wat er aan de hand was. Ik herkende het gevoel dat ik had op het moment dat Elise stierf, alleen zat het deze keer diep in me." Dokters zouden nadien ontdekken dat het lag aan een knoopje in de navelstreng. Maar Marleen moest gewoon bevallen. Net zoals bij Elise en Anton. Alleen zou het deze keer van een dood kindje zijn.

"Ik weet nog dat ik bang was. Wat kon ik verwachten? Hoe zou Gommaar eruitzien? Ik ben nog altijd blij om wat de gynaecoloog en mijn man deden nadat Gommaar ter wereld was gekomen: ze legden hem in mijn armen. Een wonderschoon kind was het."

Oprecht beleven

In kraamafdelingen staat er vandaag dan een heel team voor je klaar. In de tijd van Marleen, bij Elise en Gommaar, was dat nog anders. "Maar ik heb twee keer héél erg veel geluk gehad met de ziekenhuizen waar ik lag", zegt ze. "We hebben er zélf om moeten vragen. Dat vergde veel kracht. Maar we hebben onze kinderen mogen zien, mogen knuffelen, mogen aankleden, bij ons mogen houden. Op elke vraag werd ingegaan. Heel belangrijk voor ons rouwproces, heb ik me later gerealiseerd. Want het is dán dat je de momenten moet pakken. Het is dat of niks. Méér herinneringen komen er niet."

Twee keer moest Marleen het ondenkbare een plaats zien te geven. Elke keer bleek dat even moeilijk. Verdriet laat zich niet meten. "Na Elise dacht ik: ik word nooit nog gelukkig. Ik had vreselijk veel verdriet, en ik was fier, maar ik kon het met de buitenwereld moeilijk delen. Ik miste mijn kind. Maar de buitenwereld niet. Want voor hen was er nooit één geweest." Pas later zou Marleen ontdekken dat ze zich had vergist: ze werd wél nog gelukkig.

"Een vroeggeboorte verandert je leven fundamenteel", zegt Marleen. "Nu weet ik: je wordt er een heel ander mens door. Ik had twee traumatische ervaringen, maar ze hebben me ook veel geleerd over dankbaarheid. Ik had vandaag nooit zo'n goede relatie met mijn drie pubers gehad, mochten Elise en Gommaar er niet geweest zijn. Omdat ik meer de kansen in het leven ben gaan zien en mijn verdriet ook écht oprecht heb durven te beleven. Het heeft me een rijker palet aan gevoelens gegeven - ik raak nu veel gemakkelijker ontroerd bijvoorbeeld - en heeft ervoor gezorgd dat we extra dankbaar zijn om de kinderen voor wie we wél mogen zorgen."

Marleen draagt Elise en Gommaar nog elke dag bij zich. Letterlijk, rond haar vinger, in de inscripties in twee ringen die ze naast haar trouwring draagt. Ook in huis hebben ze, zelfs 18 en 15 jaar later, nog altijd een ereplekje. "Het missen van Elise en Gommaar: dat is er voor altijd. Het verdriet kan me soms nog heel erg overvallen. Ik denk nog heel vaak aan hen. Veel meer dan de mensen in mijn omgeving zich kunnen voorstellen. Maar 'denken aan' hoeft niet altijd 'verdriet' te betekenen.

Vandaag helpt Marleen lotgenotes in de zelfhulpgroep 'Met Lege Handen'. Die ijvert ervoor om de wet aan te passen zodat doodgeboren kindjes ook in het geboorteregister ingeschreven kunnen worden. De regering-Michel kon zich vinden in die vraag en nam het voornemen op in het regeerakkoord. (VSH)